

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Ann McIntosh

Micsoda férfi!

Anne Fraser

Körön belül

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Ann McIntosh, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A SZÍVHANG 726. eredeti címe: *Awakened by Her Brooding Brazilian*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© Anne Fraser, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Szívhang 727. eredeti címe: *Prince Charming of Harley Street*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Járdán Eszter

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 726–727. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

• *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-810-8

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Ann McIntosh
Micsoda férfi!

1. FEJEZET

Ha volt valami, amihez dr. Francisco Carvalho a plasztikai sebészetén kívül különösen értett, az a divat volt – és dr. Krysta Simpson öltözéke láttán majdnem elsírta magát.

A ruha legalább egy mérettel nagyobb volt a kelleténél, és úgy lógott rajta, mint egy zsák. Barnás árnyalatú bőre fakónak tűnt az ezüstös zöld selyemben, ráadásul olyan cipőt viselt, amely egy jóval idősebb és slamposabb nőhöz illett volna.

Ki vesz fel formátlan, lapos sarkú cipőt estélyi ruhához?!

Ezek szerint dr. Simpson.

Francisco mégis csodálta az önbizalmát: olyan felszabadultan társalgott, mint aki a legkevésbé sincs tudatában, mennyire kilóg a stílusosan öltözött tömegből.

De el kellett ismerni, hogy van oka az önbizalomra. Még harmincéves sem volt, máris az egyik vezető szakembernek számított a fül-orr-gégészeti és az arcsebészeti területén. Ő volt a legfiatalabb nő, aki ezeken a szakterületeken diplomát szerzett. Akik követték a pályafutását, nem lepődtek meg rajta, hogy bekerült az egyik legjobb arcsebészeti csapatba.

Amikor Franciscónak tudomására jutott, hogy dr. Simpson előadást tart a São Pauló-i Egyetemi Kórházban, alig hitt a szerencséjének. Még ennél is nagyobb öröm volt számára, hogy asszisztálhat majd neki az Enzo Dos Santos milliárdos alsó állkapcsán végzendő műtétnél, és közelről figyelheti munka közben.

A koktélparti kezdete óta csak az alkalomra várt, hogy megszólíthassa dr. Simpson, de nem akarta megzavarni a beszélgetésben. Régen nem habozott volna: a fiatalabb éneke duzzadt a magabiztosságtól, sőt ki lehet mondani, hogy beképzelt volt. Azóta idősebb, bölcsőbb és óvatosabb lett, mert megtanulta, hogy az emberek a legártatlanabb gesztust is félreérthetik, és ő nem akarta azt benyomást kelteni dr. Simpsonban, hogy hízeleg neki.

Bár évek teltek el azóta, hogy felbomlott az eljegyzése Marival, még mindig fájt neki, milyen igazságtalanul bánt vele a sajtó és azok, akiket a barátainak hitt. Már nem akart megnyílni mások előtt: félt, hogy újra így járhat.

Elhagyta Rio de Janeirót, hogy újrakezdje az életét, de az arca és a neve túlságosan ismert volt, s a problémái kísértetként követték São Paulóba. Szerencsére a munka nem sok időt hagyott neki azon agyalni, mi lett az életével.

Végre! Úgy látszott, dr. Simpson mindjárt magára marad. De abban a pillanatban, amint Francisco megindult volna felé, meghallotta dr. Silvio Delgado hangját:

– A kórháznak jobban kellene vigyáznia a hírnevére. Először felveszik azt a bolond nőt, aztán egy dzsigelót, most meg egy ilyen madárijesztő jön előadást tartani!

Franciscónak viszkedett a tenyere, de elnyomta magában az ingert, hogy behúzzon egyet a férfinak.

Ekkor Krysta Simpson megfordult, sötét szemét Delgadóra szegezte, és Francisco egy pillanatra attól félt, megértette a kolléga portugálul mondott szavait, de a nő arcán nem látszott sem sértettség, sem harag, csak kíváncsiság.

Most Francisco is lenézett az alacsonyabb Delgadóra, egyenesen bele a szemébe, és olyan megvető arckifejezést öltött, hogy kollégája elvörösödött, az orrlýuka kitágult, az ajkát pedig összepréselte. Francisco lassan elfordult, tudatában annak, hogy megalázó csapást mért a férfirra, aki azt hiszi, mindenki felett áll, aki nem az ő köreiben mozog. Azokban a körökben, melyekbe Mari is beleszületett, s melyeknek Francisco hátat fordított, amikor rájött, hogy nem tartozik oda. És nem is akar oda tartozni.

Delgado fojtottan káromkodott, és Francisco halk nevetést is hallott a közelben. Bosszúságát egyetlen hosszú, néma sóhajban engedte ki, majd fürgén odalépett dr. Simpsonhoz.

Krysta maga is tudta, mennyire törekvő típus, függetlenül attól, milyen területen – ez olyan tulajdonság, amelyet a pszichológusa szerint mindenképpen vissza kellene fognia. Nem lett volna fontos megtanulnia portugálul a brazíliai útjára, de Krysta úgy vélte: miért is ne?

Bár nem értett mindent, gyanította, hogy dr. Delgado az öltözetére tett megjegyzést. Hozzászólt már az ilyesmihez, lepattant róla. Sok dolog volt az életben, ami nemigen érdekelte, az öltözködés is közéjük tartozott. A ruhát, melyet épp viselt, öt éve vette Londonban, amikor hirtelen rájött, hogy nincs mit felvennie hivatalos programokon. Bement a szállodához legközelebb eső butikba, kiválasztotta az első ruhát, amin megakadt a szeme, és már ment is a kasszához; hiába próbálta rábeszélni a személyzet, hogy legalább próbálja fel.

Szóval nem érdekelte, mit szólnak a megjelenéséhez. Igazából még előnyére is váltak a formátlan ruhák: így legalább komolyan vették, mert a férfiak nem az alakjára figyeltek, és el tudtak vonatkoztatni attól, hogy nő. És Krystának úgyis a munka volt az egyetlen, ami számított az életben.

Most az a magas, jóképű férfi közeledett felé, akit, ha jól értette, dr. Delgado dzsigolónak nevezett, de amit kapott érte, azt nem tette zsebre.

Arra számított, hogy elsétál mellette, de tévedett: a férfi megállt előtte, s ahogy világosbarna szemét rászegezte, Krystának bizsergés futott végig a gerincén.

– Dr. Simpson? Dr. Francisco Carvalho vagyok, és megtiszteltetés, hogy megismerhetem.

Mély hangja és a gyönyörű akcentus, amellyel angolul beszélt, vibrálást keltett a lány testében, de csak udvariasan elmosolyodott, és kezét fogott vele.

– Örvendek, dr. Carvalho!

– Nagy rajongója vagyok. Hallottam az előadását Lisszabonban a titán 3D-s felhasználásáról az arcsebészetben, és reméltem, hogy utána részletesebben is beszélhetek önnel a témáról, de sajnos lemaradtam róla. És nagy érdeklődéssel olvastam a tanulmányát a könnyebb polimerek kifejlesztéséről.

Ez meghökkentette Krystát.

– De az csak néhány napja jelent meg!

Dr. Carvalho megvonta a vállát, és futólag elmosolyodott. Krysta szíve furcsán ugrott egyet.

– Az én szakmában, akinek van egy csöpp esze, az tudja, mindannyiunknak az az érdeke, hogy minél hamarabb elolvassuk dr. Krysta Simpson publikációit.

Rendes esetben a bókok éppúgy hidegen hagyták Krystát, mint a ruhák vagy a lakberendezés, de a férfi hangja elárulta, hogy nem hízelegni akar: egyszerűen csak megállapított egy tényt.

– Ha kötelező olvasmányokról van szó, akkor azért Ferguson vagy Charpentier feljebb van a listán – vetette ellen.

Dr. Carvalho bólintott.

– *É verdade*, valóban. De szerintem kicsit régimódi a megközelítésük. Maga sokkal progresszívebb, szeret új utakra merészkedni, és felvillantani, micsoda lehetőségek állnak előttünk.

Krysta derűsen félrebillentette a fejét.

– Párszor már megvádoltak azzal, hogy jóslásokba bocsátkozom.

– A folyóiratok mégis publikálják a tanulmányait, és az egész világ magával akar dolgozni. Úgy hallom, a franciák próbálják átcsábítani magukhoz.

– Ezek csak pletykák – válaszolta Krysta, bár természetesen bőven kapott ajánlatokat. – Ne foglalkozzon az ilyenekkel.

– Szívesen beszélgetnék magával vacsora közben. – Dr. Carvalho a poharára mutatott. – Addig is hozhatok még egy italt?

– Igen, köszönöm. Gyümölcspuncsot iszom... ha jól emlékszem, mangót és maracuját mondott a pultos.

A férfi elvette tőle az üres poharat.

– Mindjárt jövök.

Krysta észrevette, mennyien megbámulják, ahogy a bár felé megy.

– Dr. Simpson, mérhetetlenül örülök, hogy megtisztelteli a kórházunkat.

Krysta megfordult, és azzal a férfival találta magát szemben, aki a csúnya megjegyzést tette rá

az imént; ajkán alattomos mosoly ült.

– Dr. Silvio Delgado vagyok, onkológus. Nagypám alapította a kórházat – folytatta a pasas, nyilvánvalóan azt feltételezve, hogy Krysta le lesz nyűgözve.

Bla-bla-bla...

Nem is figyelt tovább a férfi szavaira, hanem az járt a fejében, vajon összegyűjtötte-e már New York-i asszisztense az információkat, amiket kért tőle. Amint visszatér az Államokba, el akarja kezdeni a legújabb kutatási projektjét.

Hirtelen dr. Carvalho nevét hallotta beszélgetőpartnere szájából.

– ...de meg kell mondanom, a híre nem a legjobb. Lehet, hogy modellként jó nevet szerzett, de ahogy a volt menyasszonyával bánt, az szégyenletes.

Krysta egy kézmozdulattal elhallgattatta.

– Jó orvos?

Dr. Delgado pislogott néhányat.

– Tessék?

– Elfogadhatóan végzi a munkáját? Jó sebész?

– Hát... öö... azt hiszem, igen. – A férfinak lángvörös lett a füle.

Krysta megvonta a vállát.

– Engem csak ez érdekel.

– Az itala, dr. Simpson.

– Köszönöm, dr. Carvalho.

Krysta elvette a poharat. Vajon dr. Carvalho hallott valamit a beszélgetésből? Sem az arca, sem a viselkedése nem árulta el.

– Azt hiszem, mindjárt tálalják a vacsorát – nyújtotta neki a karját a férfi. – Mehetünk?

– Igen – válaszolta Krysta, azzal ujjait dr. Carvalho lenyűgöző alkarjára tette, és hűvös pillantással dr. Delgado felé fordult: – Elnézést, de éhen halok.

Amikor az onkológus ráeszmélt, hogy ezt portugálul mondta, a szeme tágra nyílt, és minden szín eltűnt az arcáról.

Krysta a szintén meglepett dr. Carvalhóra nézett.

– Remélem, nem túl szörnyű az akcentusom. Még csak néhány hónapja tanulom a nyelvet.

A férfi pislogott, aztán a szemében vidám fény villant.

– Egyáltalán nem. *Perfeito!*

2. FEJEZET

Útban a kongresszusi központ felé Francisco az órájára pillantott.

Ora bolas! Öt perc múlva kezdődik Krysta Simpson előadása!

Mozgalmas reggele volt: hajnali négykor behoztak egy férfit, akinek eltört a járom- és a felső állkapocscsontja, és már kilencre járt, mire sikerült helyreállítani a szemgödrét.

Mikor végre beért az előadóterembe, már minden hely foglalt volt; még a terem szélén és a hátsó falnál is álltak. A hallgatók többsége diák és rezidens volt, de néhány ismert sebész is ült az első sorokban. Hogy ne zavarjon senkit, Francisco a szomszédos helyiségbe ment, ahonnan folyosó vezetett az oldalsó sorokba. Itt várták meg az előadók, míg összegyűlik a hallgatóság.

A helyiség hátsó részének egyik beugrójában íróasztal állt. Francisco halk mormolást hallott onnan, és amikor kíváncsian bekukkantott, meglepetten fedezte fel dr. Simpson. Háttal állt neki, merev tartásban, és olyan erővel támasztotta a kezét az asztallapra, hogy az ujjai kifehéredtek.

– Dr. Simpson...?

A nő feléje fordította sápadt, izzadt arcát, és ráförmedt:

– Csak pár percet kértem. – Aztán megrázta a fejét, mint aki gyötrelmes gondolatoktól próbál szabadulni.

– Elnézést, csak azt hittem, nincs jól.

– Rosszul vagyok – motyogta a nő. Aztán hangosabban hozzátette: – Atyaég, de utálok az előadásokat!

Ez meglepte Franciscót.

– Pedig olyan jól csinálja!

A nő elkínzott pillantást vetett rá, benyúlt bő blézere zsebébe, és egy marék papír zsebkendővel megtörölgette a homlokát.

– Akarja tudni, miért nem talált meg a lisszaboni előadásom után? Mert a mosdóban voltam, és hánytam.

– Ha ennyire utálja, miért csinálja?

– Megfogadtam, hogy soha többé, de a terapeutám azt tanácsolta, hogy nézzek szembe a félelmeimmel. Meg azt is mondta, hogy túl sokat dolgozom, mást is kellene csinálnom. És Brazília jó helynek tűnt, hogy két legyet üssek egy csapásra.

Francisco nem tudta, mit válaszoljon, s mielőtt bármit is mondhatott volna, erős hangok hallatszottak az előadóteremből. Krysta kihúzta magát, és még egyszer megtörölte a homlokát. Francisco meglepetésére a félelem minden jele eltűnt róla, csak némi sápadtság maradt.

– Oké – mondta, inkább csak magának. – Készen állok.

Hosszú, magabiztos léptekkel elment a férfi mellett, aztán megtorpant, és visszanézett rá.

– Meghallgatja az előadást?

Francisco a folyosó felé mutatott.

– A széléről.

A nő mosolya megmelengette a szívét.

– Jó. Szuper!

– Utána együtt ebédelünk? – kérdezte Francisco.

– Szívesen – válaszolta Krysta fesztelenül.

Francisco követte, és hallotta, hogy felzúg a taps, amint a pódiumra lép.

Krysta sok mindenben különbözött az apjától, de ebéd közben elmagyarázta dr. Carvalhónak, neki köszönheti, hogy minden akadállyal megbirkózik, amit az élet eléje hoz.

– Autószerelő, és büszke rá. Sosem értette igazán, miért akarok orvosnak tanulni, de mindent tőle tanultam, ami a boldoguláshoz kell.

A beszélgetés azzal kezdődött, hogy Francisco megkérdezte, hogyan sikerült ilyen gyorsan levetkőznie a félelmét, s bár másnál zavarta volna Krystát, hogy ilyen állapotban látta, neki készségesen válaszolt, mert meglepően jól érezte magát a társaságában.

– Mindig azt mondogatta nekünk, hogy a félelem és a kétség ragályos: ha valaki megérzi, hogy félsz, akkor rá is átragad, aztán újra megfertőz vele. Szeretem ahhoz hasonlítani, mint amikor egy családban szétterjed az influenza.

Francisco bólintott.

– Szóval megtanulta legyőzni a félelmet, és tenni a dolgát.

– Néha nincs más választásunk. – Krysta felszúrta egy falat ételt a villájára. – A munkán kívül már nem szoktam feszegetni a határait, de hálás vagyok, hogy még nem hagyott el a képességem, hogy kellemetlen helyzetekben is tudjak a fontos dolgokra koncentrálni.

– Nagyon élveztem az előadását, ahogy vártam is. Rendkívül értékes az a tudás, amit átad az embereinknek.

Krysta lenyelte a falatot.

– Ez a tudásanyag máshol is elérhető, én csak összefoglaltam.

Francisco a fejét rázta.

– Biztosra veszem, hogy legalább ötven különböző engedélyt kellett beszereznie egyedül ehhez az előadás-sorozathoz.

Krysta próbált nem mosolyogni, de nem sikerült.

– Inkább hatvanat.

Francisco a szemét meregette.

– Komolyan?

– Bizony – motyogta Krysta teli szájjal és elégedetten, hogy lenyűgözte a férfit.

Francisco nyelt egyet, és mintha mondani akart volna valamit, amikor dr. Flávia Maura lépett az asztalukhoz. Krysta felemelte a fejét, és rámosolygott.

– Helló! – szólította meg Flávia Krystát, miután odabiccentett Franciscónak. – Meg akartam kérdezni, hogy nincs-e kedve tenni egy túrát a természetvédelmi területünkön. Megmutatnám az élő példányokat és a kutatási adatok egy részét, amit összegyűjtöttem.

Krystát menten kirázta a hideg.

– Nagyon érdekel a kutatása, de sajnos már a gondolattól is rosszul leszek, hogy kígyókkal vagyok körülvéve.

– Csak nem fél tőlük? – bámult rá Flávia értetlenül és csalódottan. – Tudósként nyilván tisztában van a jelentőségükkel. – A fejét csóválva a hajába túrt. – Hányszor kell elmagyaráznom az embereknek, hogy...?

– Értem én – mondta Krysta, akit egyáltalán nem sértett a dorgálás, mert felismerte Fláviában ugyanazt szenvedélyt, ami őt is hajtja. – De nem tehetek róla, sosem éreztem jól magam hüllők és kétéltűek közelében, pedig a pókok nem zavarhatnak.

Flávia tekintete az ajtóra vándorolt, ott egy pillanatra megállt, és halvány pír borította el az arcát. Krysta követte a tekintetét, és dr. Jake Coopert, a brit onkológust látta a büfé felé sétálni. Flávia az arcát dörzsölte, mintha le akarná törölni róla a pírt, aztán leeresztette a kezét, megrázta a fejét, és újra Krystához fordult.

– A meghívás áll. – Aztán Franciscórára nézve hozzátette: – Maga is jöhet, ha akar.

– Köszönöm, de Krystával ellentétben én nagyon gyanakvó vagyok a pókokkal, mióta gyerekkoromban megcsípett egy barna özvegy.

Flávia horkantásszerű hangot hallatott.

– *Latrodectus geometricus*. Nem nézte meg a cipőjét, mielőtt felvette?

– Olyan helyre dugtam a kezem, ahova nem kellett volna – felelte Francisco ironikus mosollyal. Flávia bólintott, kurtán rámosolygott, és elköszönt.

Francisco tartózkodóan figyelte Krystát.

– Azt hittem, le akarja győzni a félelmeit. Ez nem lenne jó alkalom rá?

Komolyan gondolja, vagy csak ugratja? Amikor a nő észrevette a csillogást a férfi szemében, úgy

döntött, az utóbbiról lehet szó.

Lesütötte a szemét, és felszúrta egy újabb falatot a tányérjáról.

– Lehet, hogy mégis elmegyek... ha maga is jön.

Franciscónak megremegett a szája széle.

– Arra nem várnék a maga helyében. Őszintén szólva kerülöm a pókokat, ha csak lehet, minden mást meg lecsapok.

Krysta eltűzött rémülettel hátranézett a válla fölött.

– Jobb, ha ezt Flávia meg sem hallja. Maga már így is sokat vesztett előtte a tekintélyéből, egy ilyen beszéléstől meg aztán garantáltan pokolra kerül.

Francisco teli torokból felnevetett. Ez annyira nem vallott zárkózott természetre, hogy Krysta egészen el volt ragadtatva tőle. Mély, szinte erotikus volt ez a nevetés... és azok a ráncok a szeme sarkában, meg a gödröcskék az arca két oldalán...

Forróság futott végig az ereiben, és testének minden szegletébe eljutott. Soha nem érzett még ehhez foghatót. Sietve lehajtotta a fejét, hogy a férfi észre ne vegye, hogy bámulja, és megpróbált újra levegőhöz jutni.

Úgy érezte magát, mint előadás előtt: szorongás, nyugtalanság lett rajta úrrá. Idegesen bekapott egy falatot, vagyis csak egy felet, mert a többi leesett a villájáról.

Ezt később majd kielemezi, bár úgy érezte, hiányzik hozzá néhány fontos adat.

– Elkísér a vizitre, mielőtt találkozunk a sebészcsapattal? – kérdezte Francisco.

Nem.

De!

Nem!

– Miért, van olyan betege, akinél segíthetek?

A férfi mosolya nem halványult el, de a szemében csalódottság villant.

– Igazából nincs. De a rezidensek biztos szívesen feltennének néhány kérdést.

Krysta megvonta a vállát, és a tányérját nézte.

– Még itt vagyok pár hónapig, lesz rá bőven alkalom.

– Igen.

Volt valami a férfi hangjában, amire Krysta felfigyelt, de a doktor nem nézett rá, így nem tudott olvasni a szeméből.

– Esetleg holnap újra együtt ebédelhetnénk, ha nem túl elfoglalt.

– Esetleg – válaszolta Krysta, bár pontosan tudta, hogy ott lesz.

3. FEJEZET

Este Krysta lement a lakótömbjéhez tartozó medencéhez, mert egyfolytában pörgött az agya, és ilyenkor használni szokott néhány hossznyi úszás. Elégedetten látta, hogy a medence üres.

Meglepő módon most nem az előadás vagy a közelgő Dos Santos-műtét foglalkoztatta, hanem Francisco Carvalho és azok az egészen helytelen reakciók, amiket a férfi kiváltott belőle, amikor a közelében volt. A sebészcsapattal folytatott megbeszélés alatt is folyton elterelte a figyelmét, és ő alig bírt a lényegre koncentrálni.

Már a huszonnegyedik hosszt róttá, amikor kénytelen-kelletlen bevallotta magának az igazságot. Vonzódik hozzá.

Ez már önmagában is elég volt ahhoz, hogy kibillentse a lelki egyensúlyából. Nem ez volt az első eset, hogy vonzónak talált egy férfit, de a szokásostól eltérően egyre jobban vágyott Francisco társaságára, amit nem értett.

És ami még ennél is rosszabb volt: meg akarta tudni, hová vezet ez.

Kíváncsiságának engedve rákeresett Franciscóra az interneten. Mielőtt sebész lett, Cisco néven híres modell volt, a kifutók sztárja, reklámok szereplője. Partikon és gálaesteken is készültek róla fotók, többek közt egy feltűnően szép szőkeséggel, aki a képaláírások szerint a menyasszonya, Mariella Guzman volt.

A találatokból Krysta azt szűrte le, hogy az orvostudományban talán felülmúlja Franciscót, az élet minden más területén azonban messze alulmarad vele szemben.

Krysta egész életében kívülálló volt, jóval fiatalabb az évfolyam- és munkatársainál, s míg kortársai a szerelemmel és szexszel kísérleteztek, ő a tanulmányaira és a karrierjére koncentrált. Mielőtt eljutott volna arra a pontra, hogy felfedezze a szexualitást, egy fizikai bántalmazás maradandó traumát okozott neki.

Nem erőszakolták meg – más fiatal nőkkel sajnos sokkal csúnyább dolgok is történtek, mint vele. De amióta elkezdte a terápiát dr. Hellmannál, fokozatosan felismerte a következményeket. Tizennégy éves volt, amikor megtanulta elfojtani a szexualitását, és elrejtteni nőiességének legapróbb jeleit is. Belső erődjének biztonságában úgy döntött, számára semmilyen kapcsolat nem jöhet szóba, még kötetlen sem.

És hiába a terápia, még mindig nem állt rá készen, hogy megnyíljon a férfiak előtt. Továbbra is a munka volt a mindene, és nem engedhette meg magának, hogy bármi elvonja róla a figyelmét.

Mint például ez, gondolta a medence szélébe kapaszkodva. Már el is felejtette számolni a hosszokat, pedig az magától is menni szokott. Ha Francisco ilyen könnyen ki tudja kapcsolni az automatikus agyi funkcióinak egy részét, mit tenne a többivel, ha hagyná?

Tudta, hogy Franciscót nem fogja olyan könnyen kiűzni a fejéből, mint a többi férfit, akihez vonzódott. Volt benne valami ellenállhatatlan. Nem a külseje – az még kevés lenne. A vizet taposva azon töprengett, mi volt, ami a bizsergést kiváltotta belőle a férfi társaságában, és amitől gyorsabban vert a szíve – de nem tudott volna semmi konkrétat megnevezni.

Ez frusztrálta. Hozzá volt szokva, hogy logikus gondolkodással minden problémára talál megoldást.

Ellökte magát a medence szélétől, középre siklott, és felnézett a mennyezetre.

Sokáig azt hitte, elégedett az életével, de ezt újra kell gondolnia. Ezért kereste fel dr. Hellmant. Egy belső hang figyelmeztette, hogy talán nem a karrier az egyetlen fontos dolog az életben, és ha hamarosan nem változtat ezen, lehet, hogy egyszer csak már késő lesz.

– A munkájában ön úttörő egyéniség – magyarázta a pszichológus. – Új technikákat fejleszt ki, és nem fél a jövőbe tekinteni. Miért nem érvényes ez a magánéletére is?

Ezek a szavak erővel töltötték el Krystát, úgy érezte, egyedül rajta múlik, mi lesz ezután. De később, amikor egyedül volt otthon, ugyanezek a szavak megrémítették. Talán mert be kellett

ismernie magának, mennyi mindent elszalasztott, míg ezen az úton járt.

Nem voltak barátai, mint a testvéreinek és a szüleinek. Teljesen elhanyagolta a családját, miközben az ambícióit hajszolta.

És ami most a legfontosabbnak tűnt: a szexualitása is háttérbe szorult.

Úgy tűnik, a teste jelez, hogy már régen esedékes lenne lazítani a gyeplőn.

Francisco Carvalho közelsége minden érzékszervét életre keltette, és soha nem tapasztalt érzéseket ébresztett benne.

De még ha összeszedné is a bátorságot, hogy az érzéseire hallgasson, ezzel várnia kell a Dos Santos-műtét utánig. Nem szabad, hogy bármi is megzavarja a koncentrációban – sem Francisco Carvalho, sem a testi vágyai.

Francisco a zuhany alá állt, a meleg víz végigfolyt feszült izmain.

A nap nem volt különösebben stresszes. Persze már kora reggel a műtőbe hívták, és amikor épp befejezte volna a műszakot, újabb vészhelyzet adódott, de ehhez már hozzá volt szokva.

Amihez nem volt hozzászokva, az Krysta Simpson.

Valami különleges aura vette körül, ami egészen rabul ejtette őt. Minél több időt töltött vele, annál inkább magával ragadta a magabiztossága, a precizitása, a borotvaéles elméje és az a higgadság, ahogyan mindenkivel viselkedett, miközben tartotta a három lépés távolságot.

Fizikailag is vonzódott hozzá. Az előadás és a megbeszélés alatt többször is azon kapta magát, hogy a nő száját vagy a kézmozdulatait bámulja, és arról fantáziál, milyen lenne a bőrén érezni ezeket a karcsú ujjakat.

Ismét felsorolta magában az okokat, miért nem jó ötlet dr. Krysta Simpsonról fantáziálni.

A nő a legapróbb jelét sem adta, hogy érdeklődne iránta – sem szavakkal, sem pillantásokkal, sem gesztusokkal. Barátságosan és profin viselkedett, de ennyi. És az sem csábító kilátás, hogy viszonyt folytasson valakivel, aki egy hónap múlva újra eltűnik. No és ott van az a tény is, hogy dr. Simpson kiváló kolléga, aki messze fölötte áll rangban. Világhírű szakember, míg ő csupán egy profi sebész, aki jól végzi a munkáját.

Csak kihívná maga ellen a sorsot, ahogy Mari esetében is.

El tudta képzelni, micsoda pusmogás kísérné a viszonyukat. Delgado nyíltan hangoztatná, hogy Francisco szexszel próbál meg feljebb kerülni a ranglétrán; a külső adottságait és a sármját használja fel, hogy többre vigye egy olyan világban, ahol semmi keresnivalója.

A gondolat olyan volt, mintha egy vödör jeges vizet zúdítottak volna a fejére.

Francisco elzárta a csapot, kilépett a zuhany alól, és a törölközőért nyúlt. Eleget szenvedett már mások kegyetlenségétől és hazugságaitól, nem akarta még egyszer kitenni magát ennek.

Sokan talán azt gondolták, a modellszakma könnyű, és elhitték a róla keringő hazugságokat, például hogy Mari csak eszköz volt számára az előbbre jutáshoz, de ő tudta az igazságot. Kemény, idegőrlő munka volt; gyakran érezte magát magányosnak, és azt kívánta, bárcsak visszatérhetne a családjához és a gyerekkori barátaihoz. Csak az álma, hogy orvos lesz, az tartotta benne a lelket.

Amikor megismerte Marit, és beleszeretett, azt hitte, nem is lehetne jobb az élete. Arra nem gondolt, hogyan lépnek át a kiváltságosok minden és mindenkin, hogy megkapják, amit akarnak.

Keserves lecke volt, és közben azt is megtanulta, hogy jobb, ha nem árul el túl sokat magáról. Mert minden, amit mondott, tett és érzett, felhasználható volt ellene.

Drágán megfizetett azért, hogy beengedte Marit a szívébe.

4. FEJEZET

A következő napokban beállt egy bizonyos rutin, aminek Krysta rendes esetben örült volna, most azonban növekvő nyugtalanság kerítette hatalmába. A számítógépes munka és a következő hétre kitűzött műtét előkészítése nem töltötte ki teljesen az idejét, így a nyugtalanságát sem tudta leküzdeni.

Az sem segített, hogy a kórházban folyton Francisco közelében volt.

Gyakran ebédeltek együtt, és elkísérte a férfit az esti vizitekre. A sebészcsapattal is sokszor találkoztak, de a kapcsolat, amely kezdetben kialakult köztük, nem mélyült tovább. Francisco már nem kérdezte olyan dolgokról, amelyek nem a munkával voltak kapcsolatosak.

Igazából örülnie kellett volna, ám ő ehelyett azon törte a fejét, mi történhetett.

Néha, amikor Francisco azt hitte, nem figyelik, Krysta rajtakapta, hogy elmerülten tanulmányozza az arcát; tekintetének izzása ilyenkor kizökkentette a gondolataiból, és úgy átjárta a testét a forróság, hogy csak nehezen uralkodott magán.

Be fogok ettől csavarodni, gondolta az igazgatói iroda felé tartva. Az sem hozott enyhülést, hogy vadul nyomkodta a lift hívógombját.

– Hogy van? – lépett oda hozzá Flávia.

– Jól – füllentette Krysta. – Tudom, hogy bután hangzik, de csodálkozom, hogy néha milyen hektikusan mennek itt a dolgok.

Flávia vállat vont.

– A kórházak és a városok mindenhol egyformák, nem? Túl sok az ember, ha engem kérdez.

Krysta halkán nevetett.

Ebben a pillanatban Amy Woodell lépett be a klinika bejáratán. Krysta már a repülőtéren találkozott vele, és elbeszélgettek a fogadáson, de mivel más-más osztályon dolgoztak, azóta nem futottak össze.

Amy kimerültnek látszott.

– *Déjà vu* érzésem van – jegyezte meg a kölcsönös üdvözlések után. – A fogadáson nem voltam ennyire kipurcanva.

– Épp arról beszélünk, hogy néha mennyire hektikus itt az élet São Paulóban – válaszolta Krysta.

Amy bólogatott.

– Tartott már előadást? Még a programba sem néztem bele.

– Az elsőt már megtartottam. Még van kettő. Melyik emeletre megy?

– A negyedikre. Roque Cardozával van találkozóm. – Amy arca elkomorult.

– Ő az, aki mellett a fogadáson ült?

– Igen, igen. Most pár hétig a főnököm lesz.

– Hát, szemre nem rossz – jegyezte meg Flávia.

Krysta felvonta a szemöldökét, és megpróbálta elfojtani a szája sarkában bujkáló mosolyt.

Amy arca rákvörösre váltott.

– Jaj... ez eszembe sem jutott! Szerintem nem is olyan jóképű.

Amikor megérkeztek a liftek, a három nő elbúcsúzott egymástól, Krysta pedig látta, hogy épp a szóban forgó férfi lép be a kabinba Amy mögött.

Vajon hallotta a beszélgetésüket? Remélhetőleg nem.

Gondolatai rögtön a saját problémájára terelődtek. Mihez kezdjen Francisco Carvalhóval?

Az igazgató megkérdezte, kér-e kávé vagy teát, megvárta, amíg kényelmesen elhelyezkedik az egyik párnázott széken, aztán előrehajolt, karját keresztbe fonta az íróasztal lapján, és elmosolyodott.

– Mit tehetek önért?

– Úgy hallom, még az elutazásom előtt nyílik egy sebészeti klinika, és fel akartam ajánlani a

szolgálataimat.

Dr. Andrade a homlokát ráncolta.

– De az a klinika nem itt van, hanem Aparecidában.

Krysta vállat vont.

– Úgy legalább még többet láthatok ebből a gyönyörű országból.

Az igazgató nem tűnt meggyőzöttnek.

– Kétlem, hogy van ott bármi, ami érinti az ön szakterületét, dr. Simpson.

– Ó, én sem számítok arcátültetésre vagy ilyesmire, de tudtommal terveznek néhány farkas-torokműtétet, és arra teljességgel alkalmas vagyok, hogy ezeket elvégezzem, vagy legalábbis asszisztáljak.

Dr. Andrade tűnődve nézett rá.

– Ha tényleg ezt akarja...

– Igen, ezt – válaszolta Krysta határozottan.

Így legalább megszabadul Francisco Carvalhótól. Legalábbis rövid időre.

Már csak néhány nap volt hátra Dos Santos úr műtétjéig, és a konferenciateremben feszült volt a hangulat.

Vagy Francisco a maga feszültségét vetítette ki a csapat többi tagjára?

Persze Krysta kivétel volt, ő a tőle megszokott higgadt módon válaszolt a kérdésekre, miközben még egyszer végigvette a tervet.

– A londoni orvosok biztosítottak minket, hogy elmúlt a fertőzés, amit Dos Santos úr elkapott – magyarázta Jake Cooper. – Éjszaka iderepül, és reggel megvizsgálom, hogy megerősítem az állapotjelentést.

– Részünkről semmi sem változott – mondta Krysta. – Én összekötöm az idegeket, dr. Carvalho pedig előkészíti a járomcsontot az átültetéshez.

A tervükben semmi olyan nem szerepelt, amit ne csinált volna Francisco már korábban is, de a mellkasára nehezedő nyomás sehogy sem akart enyhülni. Szerencsére mestere volt az érzelmei elrejtésének.

A műtét miatt ideges, vagy amiatt, hogy Krysta Simpson mellett fogja elvégezni, akinek kezd a megszállottja lenni?

Mindent tudni akart róla, a legapróbb részletekig. Már a keze látványa is vágyakozással töltötte el.

Amikor épp Jake Cooper beszélt, találkozott a tekintetük, és Krysta szemének élénk kifejezése kellemesen megborzongatta Franciscót. A nő izgató ajka szétnyílt, mintha mondani akarna valamit, de aztán pislogott egyet, és visszafordult az egyik asszisztenshez, aki kérdést tett fel neki.

Francisco alig tudott figyelni a beszélgetésre. Kerülte Krystát a tekintetével, és amint az értekezlet véget ért, eltűnt. Hazamenni nem volt kedve az üres lakásba, ezért betért az egyetemi kórházhoz közeli bárba.

Általában szeretett egyedül lenni, nem értette, most miért érzi magát magányosnak.

Miközben ezen merengett, valaki a vállára tette a kezét.

– Nem bánja, ha csatlakozom?

Jake Cooper mosolyogva mutatott a szomszédos bárszékre.

– Nem, dehogy – felelte Francisco.

Jake rendelt egy whiskyt. Amint megkapta, ivott egy kortyot, és felsóhajtott.

– Ez most nagyon kellett – mondta fanyar mosollyal.

– Remélem, ez nem annak a jele, hogy nem szeret itt lenni – ugratta Francisco. – Rossz lenne azt gondolni, hogy a klinika nem vendégszerető.

– Nem, egyáltalán nem. Csak van néhány személyes problémám.

Jónak mondja!

Francisco nem faggatózott; ő sem szeretett magánügyekről beszélni.

– Mit a véleménye Krysta Simpsonról? – kérdezte Jake.

Francisco kerülte volna a témát, de válaszolnia kellett.

– Nagy megtiszteltetés, hogy velem dolgozhatok. Normális körülmények közt valószínűleg soha nem találkoztunk volna.

– Ó, hát itt is van! – mondta Jake. – Meghívtam vacsorára.

Intett, és amikor Francisco hátrafordult, meglátta az ajtóban Krystát.

A nő Jake Cooperrel vacsorázik?! Franciscóba belemart a féltékenység.

– Nos, akkor nem akarom feltartani.

De nem tudta levenni a szemét a feléjük sétáló Krystáról. Mi vonzza benne ennyire?

– Ugyan már! – felelte Jake, és felállt a bárszékről. – Ez egy munkamegbeszélés, csatlakozzon hozzánk.

Francisco is felállt.

– Helló! – üdvözölte Krysta. – Nem tudtam, hogy maga is itt lesz.

Bánja talán, hogy itt találta? Többet lát Jake-ben, mint kollégát?

– Épp most hívtam meg, hogy tartson velünk – közölte épp Jake. – Úgyis Enzo műtétjét és az utókezelést akarjuk megbeszélni.

Francisco szíve gyorsabb sebességre kapcsolt. Volt valami leírhatatlanul szép abban, ahogy Krysta ajka mosolyra húzódott.

– Tökéletes – mondta a nő.

Tiszta butaság volt, mennyire örült Francisco ennek az egyetlen szónak a nő szájából.

A pincér egy ablak melletti asztalhoz vezette őket. Alig ültek le, megszólalt Jake mobilja.

– Bocsánat, ezt muszáj felvennem – pattant fel, és félrevonult.

Francisco és Krysta egyszerre próbálta megtörni a csendet.

– Nem baj, hogy...?

– Mi a...?

Mindketten elhallgattak, és Krysta halkán felnevetett.

– Előbb maga – mondta, és a pohár vízéért nyúlt.

– Csak azt akartam kérdezni, tényleg nem bánja-e, ha én is magukkal vacsorázom.

Krysta hosszan nézett rá a pohár széle fölött.

– Egyáltalán nem.

Jake sietősen visszatért az asztalhoz.

– Nagyon sajnálom, de otthon kellek.

– Jaj! Ugye semmi komoly? – Krysta nem tűnt csalódottnak, csak kíváncsinak és aggodalmasnak.

– Nem – felelte Jake ferde mosollyal. – Csak az unokaöcsém pokollá teszi a bébiszitter életét, és szegény nem tudja, mit csináljon. Holnap találkozunk Enzo vizsgálatán!

Azzal intett, és magára hagyta Krystát és Franciscót az asztalnál.

5. FEJEZET

Krysta a szemben ülő férfit nézte. Úgy tűnt, mintha jobban érdekelné az orra előtt tartott pohár, mint ő, és Krysta azon tűnődött, mikor lankadt ennyire az érdeklődése. Azt hitte, alakulgat köztük valami barátságféle, erre most mindketten hallgatnak.

Tudta, hogy ellentmondásba keveredik önmagával, hisz megfogadta, hogy távol tartja magát a férfitől, most mégis csalódást érzett. Az ilyen pillanatokban fájdalmasan tudatosult benne, mennyire tapasztalatlan.

Végül úgy döntött, őszinte lesz.

– Attól tartok, akaratlanul is magamra haragítottam – mondta csendesen. – Elmondhatná, mivel, hogy bocsánatot tudjak kérni.

Francisco felemelte a fejét, szeme szinte aranyszínű volt a gyertyafényben. Krystának elakadt a lélegzete, és forróság járta át a testét.

– Egyáltalán nem haragított magára. Ha úgy érzi, akkor én kérek bocsánatot.

– Amikor találkoztunk, azt hittem, barátok lehetünk. Tévedtem?

Francisco elfordította a tekintetét, és Krysta érezte, hogy bezárkózik.

– Nem.

Ezt úgy mondta, mintha úgy kellett volna kierőltetnie a szót a torkán.

– Akkor mi a baj?

Francisco a szájához emelte a poharát, kortyolt egyet, és a kelleténél energikusabban tette vissza az asztalra.

– Az én hibám. Nehezen nyitok mások felé.

A pincér az asztalukhoz lépett, hogy felvegye a rendelést, de mivel egyikük sem nézte meg az étlapot, találomra mondtak valamit. Amint a pincér távozott, Krysta megkérdezte:

– Van ennek köze ahhoz, hogy korábban modell volt?

Francisco olyan sokáig hallgatott, hogy Krysta azt hitte, nem is fog válaszolni neki, de végül megszólalt.

– Bizonyos értelemben igen.

Krysta várta, hogy kifejtse, de ő csak bámult a poharába, mintha elmerülne a kellemetlen emlékekben, ezért a nő ismét magához ragadta a kezdeményezést.

– Én sem barátkozom könnyen. Szóval ebben hasonlítunk.

Francisco csodálkozva nézett rá.

– Ezt nehéz elhinni. Én úgy látom, mindenkivel jól kijön.

Krysta meglepődött, aztán rájött, hogy a férfi összekeveri a munkahelyi magabiztosságát a voltaképpeni habitusával.

– Ez csak a munkában van így. Nincsenek barátaim. Soha nem tartoztam sehová, és mindig azt éreztem, hogy leszólnak. Például mert nincs érzésem a divathoz, vagy mert nekem mindennél fontosabb a munka. Szóval társadalmilag egy lúzer vagyok.

– Maga? Lúzer? Miket beszél? – mondta Francisco őszinte felháborodással.

Krystának mosolyognia kellett.

– Ismerem a hibáimat. Mindentől iszonyúan félek, ami nem a munkámmal kapcsolatos. Soha nem szakítottam rá időt, hogy barátokat szerezzek, vagy olyan dolgokat tanuljak, amiknek semmi közük a munkámhoz, vagy hogy hobbim legyen. Tudom, mit gondolnak az öltözködésemről, és igazuk is van, de egyszerűen nem érdekel – vont a vállát. – Bár biztos szégyellnek velem mutatkozni.

Francisco előrehajolt.

– Nekem mindegy, hogyan öltözködik. Maga egy ragyogó eszű, gyönyörű nő, és mindenki szerencsés, aki magával lehet.

Most Krysta fordította el a tekintetét. Nem akarta elemezgetni, miféle érzések azok, amelyek ennyi melegséggel és örömmel töltik el.

És szexuális izgalommal...

Francisco gyönyörűnek nevezte!

– Hát jó – mondta, amint visszanyerte a hangját. – Kezdjük előlről a barátkozást. Ha ez segít, tekintse úgy, hogy maga lesz a kezdő tanfolyamom az emberi kapcsolatokban.

– Rendben – felelte mosolyogva Francisco.

Krysta azonban biztos volt benne, hogy nem csak képzelte ezt a tétovaságot a hangjában.

Francisco a tányérjára nézett, és felvette a villát, bár nem volt étvágya. Úgy érezte, mintha örvénybe rántának, és görcsbe szorult a gyomra. Nem tudta rávenni magát, hogy beszéljen Krystának Mariról, de ez nem is tűnt sürgősnek.

– Miért lett orvos? – kérdezte Krysta.

– A legkisebb testvérem farkastorokkal született. Szegények voltunk, és a szüleim nem tudták, hogyan segíthetnének rajta, de aztán hallottak egy klinikáról, ahol ingyen lehetett kezeltetni.

– Maga hány éves volt akkor?

– Hét. – Franciscónak mosolyt csalt az arcára az emlék. – Én voltam az egyetlen, aki meg tudta nyugtatni Joãót, ezért a szüleim engem is magukkal vittek a klinikára. Tátott szájjal hallgattam az orvost, és segítettem neki megvizsgálni Joãót. A műtét után, amikor láttam, mit sikerült dr. Jimeneznek elérnie, rögtön tudtam, hogy mi akarok lenni.

Ahogy Krysta sötét szeme megpihent rajta, úgy érezte, a nő a lelke mélyére lát.

– Aparecidában épül egy klinika, nem akar odamenni?

A kérdés meglepte Franciscót.

– Én vagyok az egyik főszervező. Kitől hallott róla?

Most Krysta bámulta a tányérját, és a férfi azon tűnődött, mit rejtegethet.

– A rezidensek beszéltek róla, és megnéztem a beosztást. A maga neve nem szerepelt benne.

– Mert magától értetődő, hogy ott leszek.

– Értem – mondta, és felszúrta egy falat ételt a villájára. – Én is feliratkoztam.

– Nem sok izgalmas dolog vár ott magára.

– Andrade igazgató ugyanezt mondta. De én nem csak az egészen különleges műtétek miatt tanultam orvosnak. Ha segíthetek, akkor szeretnék is, még akár csak asszisztáló orvosként is.

Francisco felhorkant.

– Kétlem, hogy lesz ilyesmi. De borzasztóan örülünk, hogy velünk tart. Minél több sebészünk van, annál több beteget tudunk fogadni, és az mindig jó.

Krysta bólintott, és ismét hallgattak mindketten, de a csend most nem volt feszült vagy kínos.

– Tetszik ez a hely – mondta Krysta. – Hangulatos, és az étel is fantasztikus.

– Még sosem járt itt? – csodálkozott Francisco.

– Otthon szoktam enni.

– Mit látott eddig a városból?

– A kórházat, a lakásomat... – Krysta gyorsan hozzátette, mintha magyarázkodni akarna: – Van egy klassz medence a lakótömbben, majdnem minden este úszom.

– *Nossa senhora!* – kapott a szívéhez Francisco. – Pocsék házigazda voltam, és még pocsékabb barát. Ezt minél hamarabb orvosolnunk kell!

Krysta pillantásától forró bizsergés futott végig a gerincén.

– Először a Dos Santos-műtét – válaszolta a nő. – Utána beszélhetünk róla.

Franciscót felvillanyozta a gondolat, hogy több időt tölthet vele, és kicsalogathatja a csigaházából.

– Az aparecidai munka után lesz a születésnapom, és meglátogatom a szüleimet. El kell kísérnie!

Krysta megint a tányérjára meredt.

– Meglátjuk.

A hangjából Francisco megértette, hogy jobb, ha nem erőlteti a dolgot.